

[Udenrigsministeren.]

kontrol, som vi håber før eller senere må blive en realitet, og som er den frie verdens langtidsmål.

Regeringen har, uanset at der ikke foreligger nogen henvendelse herom, nøje overvejet, om Danmark bør tiltræde Den vesteuropæiske Union, men er kommet til den opfattelse, at spørgsmålet ikke har aktualitet i forbindelse med det forestående NATO-rådsmøde i Paris. Regeringen finder, at der er mere, der taler imod end for en dansk tilslutning, som sagen stiller sig i øjeblikket.

For en indtræden kunne bl. a. tale, at man herved fik en direkte indflydelse i de organer, der skal gennemføre kontrolforanstaltningerne med de europæiske fastlandsstaters rustninger, og at Den vesteuropæiske Union kan få så afgørende betydning indenfor NATO, at vore interesser ville blive bedre varetaget, såfremt vi var medlem af unionen.

På den anden side har Danmarks sikkerhedspolitik hidtil alene baseret sig på vort medlemsskab af NATO, og såfremt der dannes et meget intimt samarbejde på bredt grundlag mellem de europæiske Atlantlande, kunne man befrygte en forskydning af tyngdepunktet bort fra NATO over til Den vesteuropæiske Union. Dette kunne muligvis føre til en uheldig virkning i forholdet til vore oversøiske allierede, USA og Canada. Den indflydelse, en koncentration af de europæiske Atlantlande i en selvstændig organisation kan få på videreførelsen af det samarbejde, som gennem Europarådet er etableret mellem en videre kreds af europæiske lande, bør også inddrages i billedet.

Det forekommer endvidere i øjeblikket uklart, i hvilken retning Den vesteuropæiske Union vil udvikle sig. Bortset fra de kontrolforanstaltninger, der skal gennemføres indenfor unionens rammer, kan man ikke i øjeblikket danne sig noget sikkert indtryk af, hvorledes unionen vil komme til at virke i praksis på de andre områder, de økonomiske, sociale og kulturelle områder, hvor også den hidtil bestående Bruxellespagt tilsigter et intimt samarbejde.

Som det vil være tinget bekendt, fandt der i forrige uge efter dansk indbydelse drøftelser sted i København mellem den danske og den norske regering om disse

spørgsmål. Under mødet konstateredes der enighed om, at de to lande for denne sags vedkommende ville afvente begivenhedernes udvikling.

Det er udtrykkeligt fastslået, at der skal bestå en nøje forbindelse mellem NATO og Den vesteuropæiske Union, så at der er god mulighed for at følge organisationens virksomhed. Vi vil derfor altid have mulighed for at tage vor stilling op til fornyet overvejelse, såfremt afgørende interesser skulle tale herfor. På det foreliggende grundlag må regeringen mene, at man ikke bør søge medlemsskab i den nye organisation.

Jeg skal herefter vende mig til det andet led i løsningen af det vesttyske forsvarsproblem: Vesttysklands optagelse i NATO, hvis militære struktur samtidig styrkes.

Spørgsmålet om et tysk bidrag til Vestens forsvar har tidligere været behandlet her i tinget. Således godkendte rigsdagen den 9. februar 1951 de aftaler, der var truffet på Atlantrådsmødet i Bruxelles i december 1950 om under NATO at oprette en fælles forsvarsstyrke i Europa, hvori vesttyske styrker kunne deltage. Senere udarbejdedes planerne for det europæiske forsvarsfællesskab, almindeligt kaldet EDC, og efter en drøftelse i det udenrigspolitiske nævn i maj 1952 bemyndigedes den daværende udenrigsminister til på Danmarks vegne at undertegne protokollen om at udstrække Atlantpagtens garantibestemmelser til medlemmerne af EDC samt til at godkende de aftalte arrangementer om det nøje samarbejde på det militære område mellem de to organisationer. Det er rigtigt at minde om disse to beslutninger indenfor dette hus' mure.

Der består ingen væsensforskel mellem på den ene side det militære samarbejde, der skulle finde sted mellem EDC-landenes styrker og NATO, og på den anden side det samarbejde, som forudsættes under den nu foreliggende plan, idet det også under den tidligere tilstræbte ordning var hensigten, at EDC-styrkerne skulle underlægges NATOs politiske og strategiske ledelse. Forskellen består deri, at de nødvendige kontrolforanstaltninger, som tidligere tænkes gennemført ved EDC, overføres til Den vesteuropæiske Union, omend i en noget ændret form. Det siger sig selv, at den omstændighed, at EDC forudsatte